

258.

(Melodi som föregående.)

1. En visa jag nu sjunga vill, den jag själf diktat har.
Hon är så enkelt diktad uti Mariestad,
Hon är så enkelt diktad och skrifven som den man,
Aleksander Magnus Akselsson, det är hans rätta namn.
2. Den tjuguförste juni, den dagen var så lång,
Då jag blef arresterad och fängslad samma gång,
Likt en föraktad yngling och en ovärdig gäst,
Och vice länsman Lundström har fört mig i arrest.
3. När Lundström stänger dörren till, så blir jag så för-
skräckt,
Att tårarna, de rullade likt vattnet i en bäck.
Då tänkte jag på mor och far, så ensam som jag var,
Men allra mäst på flickan min, den jag först älskat har.
4. Det brottet, som jag dömdes till, det har jag ej begått,
Men genom falska vittnena har saken på mig gått.
Men härren gud, han löne dem en gång på domedag,
Då de skall stå till rätta för, hvad de nu vittnat har!
5. Ja, tioårigt fängelse kanhända blir min lott.
När åren är förflutna, då låtes dörren opp,
Då lyser mig en stjärna långt i ett annat land,
Hon lyser klar och gärna den väg, jag vandra skall.

6. Det rummet, som vi bor uti, det är visst inte fult,
Dess väggar äro hvita, och golfvet, det är gult,
Där får man gå med smärta, som mången tänka kan,
Med oro och bekymmer, som ej beskrifvas kan.
7. Min flicka sitter hemma och fäller mången tår.
Ack, den, som kunde bedja en liten bön också,
Att härren gud bevare oss och styrk' oss med sin hand,
Till dess vi en gång råkas i himlens sälla land!
8. Nu har jag sjungit visan, men jag har inte bläckt.
Af härrans glada dager jag endast såg en fläck,
Om morgonen, då kvittrade en svala vid min cell
Och sedan gör hon sällskap ifrån morgon intill kväll